

Четверо українців померли від ускладнень грипу

З початку року через ускладнення від грипу померло чотири людини. «Я знаю про чотири випадки. Один — це смерть дівчинки у Львівській області, від грипу типу В, ще два, що сталися позаминулого тижня у Києві, та ще один випадок, він, правда, лабораторно не підтверджений, але там була людина з імунodefіцитом, тому, ймовірно, причиною був саме грип», — повідомила на прес-конференції завідувачка відділу Інституту епідеміології та інфекційних захворювань НАМН України Алла Мироненко.

Етикетки дублюватимуть регіональними мовами

Виробники отримали можливість додавати текст на етикетках регіональними мовами. Відповідну постанову прийнято на засіданні Кабміну. Разом із тим на сьогодні ще не визначено остаточно механізм надання мовам національних меншин статусу регіональної мови. Тому виникла правова колізія між законом та іншими нормативно-правовими актами, які регулюють питання маркування, етикетування різних видів товарів, а також виготовлення інструкцій до них, зазначають у Кабміні.

60%

стільки українців стверджують, що не курять і ніколи не курили. Про це свідчать результати опитування, проведеного компанією Research & Branding Group. У той же час 28% респондентів курять, а 3% збираються кинути.

3

Відомості.інфо

№10 (650)

7 - 13 березня 2013 року

<http://www.vidomosti.info/>

Події

У Ратному чоловіка викинули на вулицю з будинку, в якому він прожив усе життя

У редакцію «Відомостей» звернувся житель селища Ратне Валерій Габрильчук. У листі він поскаржився на те, що виконавча служба примусово збирається виселити його з житла, де він зареєстрований і прожив фактично все життя. «Без надання іншого приміщення», — зазначено у судовому рішенні. На якій підставі та чому порядного громадянина зробили бомжем, «Відомості» вирішили розібратися, виїхавши на місце.

У судовому рішенні було вказано, що примусове виселення призначене на 4 березня 2013 року, на 11 годину. До цього часу ми прибули за вказаною адресою у Ратне — на вулицю Кузьміна, 2. Хатинка, треба сказати, непоказна, старенька. Зроблена на два входи. Глянувши на одну половину будівлі, бачимо, що тут давно ніхто не жив, інша ж так-сяк підлатана, двері пофарбовані, на вікнах — занавіски. Завидне у цього будинку лише одне — місце розташування: він розміщений у центрі Ратного. Самого Валерія Габрильчука на місці не було. Як розповів його представник Олександр Волошин, чоловік напередодні забрав дещо з особистих речей і поїхав пожити до знайомих, у сусіднє Заболоття: боявся, що під час виконання рішення суду не втримається і затіє бійку. До того ж Валерію у сніч зробили операцію, від якої він іще не зовсім відійшов. Та й діагноз — гіпертонія другого ступеня — говорить сам за себе.

Так що сама процедура зривання старого замка, опису речей, які залишилися у хаті, та встановлення замка вже нового власника пройшла без ексцесів. Єдина проблема, яка виникла, — з понятими. Сусіди відмовлялися, перехожі ратнівчани — теж. Зголосилося два хлопці з Ковеля.

Цікаві жителі селища підходили та питали, що відбувається. Коли дізнавалися, не йняли віри: як же так, Валерій же тут усе життя прожив, його батьки тут жили, дід із бабою! — Я живу в Ратному з 1963 року. Скільки пам'ятаю, тут Валеріні батьки жили в одній частині будинку, — розповіла Стефанія Федорівна Ленартович. — Потім їм на розширення дали квартиру. Туди мати переїхала ще з одним сином. А Валеріка тут залишила. І він тут сам жив. Навіть нещодавно коридорчика розширив, дах перекрив. Воду підвів, каналізацію зробив.

— Валеру тітка пустила у свій будинок просто пожити. Він був її квартирантом (цікаво, хто б вкладав гроші у проведення каналізації, перекриття даху, якби знав, що його туди «пустили пожити»? — Авт.). А в квітні 2012 року цей будинок купила моя дружина, і має законне право ним володіти. На це є рішення судів, — сказав чоловік нової власниці житла Юрій. — Я не хочу його так

виселити. Він міг би ще пожити до тепла. Ми могли би домовитись, але він не піднімає слухавку.

— Певно, що не піднімає. Він зараз у дуже важкому психологічному стані. Уявляєте, все життя проживити у будинку, а раптом виявляється, що він не твій і тебе звідти викидають. А йому ж уже 50. У такому віці починати все спочатку, тим паче здоров'я не має... — зазначила добра знайома Валерія Люба.

Як же так сталося, що чоловіка викинули з хати, у якій він прожив усе життя, про що свідчать штампи про реєстрацію у паспорті? «Відомості» уважно вивчили документи, які підготували для чергового судового розгляду адвокати Валерія.

Так от, згідно з довідкою, виданою обласним архівом у Волинській області на основі погосподарських книг Ратнівської селищної ради за 1961-1963 рр., видно, що у ці роки Ленартович Петро Омелянович (дід Валерія) мав господарство в с. Ратне Волинської області, з ним проживали: дружина Ленартович Ганна Трохимівна (баба), дочка Габрильчук Людмила Яківна (матір), онука Габрильчук Алла Яківна (сестра) та зять Габрильчук Яків Йосипович (батько). Валерій народився у 1963-му, тому про нього у цих записках не йдеться. В архівній довідці зазначено, що Ленартовичі-Габрильчуки проживали в будинку, побудованому в 1930 році, який був їхньою власністю. У будинковій книзі написано, що в 1961-1963 роках батько, матір і сестра Валерія проживали в с. Ратне на вул. Кузьміна, 2 (колишня вул. Заболотівська). Це документальне підтвердження свідчень сусідів, які кажуть, що в одній частині будинку жив іще дід. В іншій частині — його сестра Анастасія Омелянівна. І саме її спадкоємці отримали будинок у спадщину. Жінка свідчить на право власності на будинок, що на вул. Кузьміна, одержала ще у 1958-му. Щоправда, чи на весь будинок, чи на його частину — ніде не зазначено. Саме свідчення збереглося, але архівних підтверджень немає.

— В архівному витязі зазначено, що проводилася перевірка протоколів засідань виконкому Ратнівської селищної ради за 1958-1963 рр., 1968-1970 рр. і відомостей про встановлення права власності на будинок за Анастасією Ленартович за ці роки не встановлено, — повідомила кореспонденту «Відомостей» сестра Валерія Алла Чепелюк, яка нині проживає у Хмельницькій області. — Щоб допомогти брату, я подаю позов до суду, щоб визнали свідчення про право власності на будинок, видане Анастасії Ленартович, недійсним. А отже, недійсною буде вся подальша його «прихвизгація» нашими родичами. Адже до весни минулого року ні Валера, ні я не знали про існування будь-яких документів на цю хату.

Будинок, у якому донедавна мешкав Валерій Габрильчук

«Окрім мене, ніхто не має ключів від цього будинку. Ніхто з працівників БТІ не приходив до мого помешкання (с. Ратне, вул. Кузьміна, 2, кв. 1) і не проводив ніяких замірів. Розміри житлового будинку в БТІ просто вигадали. Про це свідчить технічний паспорт, у якому розміри житлового будинку відрізняються від фактичних»

Все зробили по-тихому, без нашого відома.

Зрозуміло, що віднайти всі документи тих часів дуже складно. Висновок про те, що на Кузьміна, 2 було не одне, а два домогосподарства, можна зробити з довідок, виданих «Волингазом», «Волинбленерго». Там значиться, що за цією адресою було відкрито два особові рахунки як газовиками, так і енергетиками. У пусковій відомості про підключення до газопроводу також вказується, що було під'єднано дві квартири. Ці відомості датуються 1983 роком (зараз вони значаться за Валерієм Габрильчуком). Отже, майнові права на будинок на Кузьміна, 2 у с. Ратне Габрильчукі були. То куди ж вони зникли?

А зникли вони вже в новітній історії. В інформаційній довідці з Реєстру прав власності на нерухоме

майно, виданий КП «Волинське обласне бюро технічної інвентаризації», дата першої реєстрації права власності на будинок — 03.07.2007 р. Він був оформлений на тітку Валерія Ленартович Євдокію Семенівну. Та в свою чергу в 2008 році дарує будинок невістці — Галині, яка мешкає у Рівному. От Галина і продала навесні 2012-го хатину разом зі своїм родичем Русланом Корецьким.

Спитати б: яким чином хата була приватизована, на неї був зроблений технічний паспорт і виписана будинкова книга без відома Валерія Габрильчука? Адже сотні людей можуть засвідчити, що він там реально жив, до того ж був зареєстрований. Пояснення цьому дає сам Валерій Габрильчук у своїй заяві до суду.

«Фактично Ковельська філія КП «Волинське обласне БТІ» не провела технічної інвентаризації ні житлового будинку, який нібито за документами належав продавцю Галині Ленартович, ні житлового будинку вже покупця Руслана Корецької, оскільки ніхто з працівників БТІ не робив ніяких замірів. Окрім мене, ніхто не має ключів від цього будинку. Ніхто з працівників БТІ не приходив до мого помешкання (с. Ратне, вул. Кузьміна, 2, кв. 1) і не проводив ніяких замірів. Розміри житлового будинку в БТІ просто вигадали. Про це свідчить технічний паспорт, в якому розміри житлового будинку відрізняються від фактичних. Особливу увагу прошу звернути на той факт, що покупець Руслана Корецька приводить як доказ разом із договором купівлі-продажу технічний паспорт, який був розроблений 24.03.2008 р. (техпаспорт попереднього власника — Ленартович Г. Ф.), хоча договір купівлі-продажу на цей житловий будинок був укладений 18.04.2012 р. Працівники БТІ зареєстрували цей житловий

будинок 25.04.2012 р., не склавши нового технічного паспорта, не провівши замірів, як цього вимагає закон. Із 18.04.2012 р. по 25.04.2012 р. ніхто з працівників бюро технічної інвентаризації не робив замірів мого помешкання. Такі ж порушення законодавства були зроблені при реєстрації в БТІ Свідоцтва про право на спадщину на Євдокію Ленартович, зареєстрованого 14.12.2007 р.»

Виявляється, все просто: працівники БТІ, в особі О. М. Дем'янчук, недобросовісно виконали свою роботу. Більше ніж серйозне звинувачення, яке мало б зацікавити прокуратуру. Адже якби працівник БТІ так, як того вимагає закон, прийшов робити заміри, то Валерій про приватизацію хати знав би раніше і міг би вимагати оформити ¼ будинку, якою фактично володіє, у свою власність. Підстав для цього є більш ніж достатньо. Це розтягнулося би в часі, що, напевно, не влаштувало би покупця Корецьких, які хочуть поставити на цьому шматку в центрі населеного пункту торгову точку.

До речі, перевірка прокуратури Ратнівського району засвідчила, що свого часу, в 2003 році, Ратнівська селищна рада допустила порушення при прийнятті рішення про безплатне передання у власність земельної ділянки на вулиці Кузьміна, 2. І хоча державний акт на 11,5 сотки землі був виданий спочатку на ім'я Віталія Ленартовича, а потім — Галини Ленартович, податок на землю платив... Валерій Габрильчук. Селищна рада видала про це відповідну довідку.

Кореспондент «Відомостей» хотіла поговорити про ситуацію з селищним головою Володимиром Куликком. Але у понеділок вранці його на робочому місці не виявилось. Хоча до 13-ї години мав би проводити особистий прийом громадян. До речі, не можна було зв'язатися з паном Куликком і по телефону, хоча намагалися дозвонитися до нього і у четвер, 28 лютого, і у п'ятницю, 1 березня. Невловимий голова. Зате на місці була секретар селищної ради Галина Приймачук. Вона підтвердила, що податкова нараховувала земельний податок Валерію Габрильчуку, і він його сплачував. На якій підставі — пані Галина пояснити не змогла. Щодо того, що жителя селища фактично зробили бомжем, Галина Миколаївна сказала тільки одне:

— Тітка його нечесно вчинила. Ми ж не маємо права втручатись у спадкові справи. Також не маємо доступу до нотаріальних документів. Тут суди розбираються. Селищна рада ніяких рішень стосовно Валерія не приймала.

Цікаво, навіщо тоді взагалі місцеве самоврядування, коли його представники не втручаються у ситуацію, коли людину викидають із будинку, в якому вона прожила все життя? І про це знає все Ратне. Зокрема, до речі, й нові покупці будинку. Адже оголошення про продаж висіло, за словами ратнівчан, декілька років. Були люди, які хотіли купити, та коли дізнавалися нюанси, відмовлялися. Купила людина, яка мешкає на тій же вулиці. В селищі кажуть, що Юрій — колишній митник. Він зазначив, що у Валерія є частина будинку на вулиці Кузьміна, 12. Але там у 2008 році була пожежа, в якій загинула його матір. До речі, там згоріло і багато документів. У тому будинку жити не можна. Там потрібен капітальний ремонт. А на нього — гроші. А всі свої заощадження Валерій Габрильчук вкладав у хату на Кузьміна, 2, в яку його нібито тітка пустила просто пожити. Очевидно, по доброті душевній.

Наталка СЛЮСАР

Представники виконавчої служби йдуть вселяти нового власника